

ΛΑΪΚΗ ΖΩΟΛΟΓΙΑ

Ο ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ Η ΑΛΕΠΟΥ

Βουλγερικό παρκμύθι

Ο λύκος ήταν σάγαμπος και η άλεπού ψυχοκόρη σε μια παπαδιά. Τους πλάκωσαν όμως η φτώχεια και έτσι αποφάσισαν να συνεταιρισθούν και να γυρίσουν κόσμο για να βρουν την τύχη τους.

Γυρίζοντας έτσι φθάσαν σ' ένα δάσος. Έκει αποφάσισαν να μείνουν κάμποσο καιρό. Πιάσανε μια φωλιά, σε μια σπηλιά, και κάτι από δω κάτι από κει ψευτοπερνούσαν. Η άλεπού όμως είχε και άλλες δυο κρυφές φωλιές μέσα στη ρίζα ενός γέγκου πλατανιού. Μια μέρα ειδε να περνάει από την κρυφή φωλιά της ένας ψαρκάς. Πέφτει λοιπόν μέσα στο δρόμο κ' έκανε την ψόγια.

— Ά, μια ψόγια άλεπού, ειπεν ο ψαρκάς, άς την πάρω να πουλήσω το τομάρι της. Και την πετάει άπάνω στο άλογο που ήσαν τα κορίνια με τα ψάρια.

Στο δρόμο σηκώνεται η άλεπού κ' αρχίζει και ρίχνει τα ψάρια ένα - ένα κάτω, στο τέλος πηδάει και αυτή, τα μαζεύει ένα - ένα και τα κερμαίει άπάνω στον λάτανο.

Έκείνη τη στιγμή να και έρχοταν ο Μπαράμα - Βούλκος, ο λύκος δηλαδή. Άλλά άς άρτίσουν τον λύκο και την άλεπού, και άς πάμε να ιδούμε τι έγινε ο ψαρκάς, που πήγε στο χωριό με άδειανά κορίνια.

Νομίζοντας αυτός πως τα ψάρια εινε άπάνω στο άλογο του άρχισε να φωνάζει :

— Ρίμκι - ρίμκι, φρέσκι ρίμκι ! (ψάρια, ψάρια, φρέσκα ψάρια).

Ήτανε παραμονή της Μεταμορφώσεως και όλοι κατεβήκαν να ψωνίσουν. Μά σάν ειδαν τα κορίνια άδειανά και τον ψαρκά να φωνάζει, «ψάρια», νομίσαν πως τους γέλασε και τον άρχίζουσε στο ξύλο, που τον κάμαν να μην ξεαναπήση στο χωριό τους !...

Σάν ειδε η άλεπού τον λύκο νάρχεται, φοβήθηκε να μη της φάη τα ψάρια.

— Μην κυττάζης άπάνω, του λέει, Μπαράμα - Βούλκο, για να μην πέση τίποτα και σε χτυπήση στη μουσοδα !

— Τι ειν' αυτά ; της λέει ο λύκος δείχνοντας τα ψάρια που κερμόντουσαν.

— Αυτά εινε της Κυρά - Λυσίτσας, τα ψάρεψε από κάτω από το ποτάμι. Μά τι να σου κάνω, Γέρο - Βούλκο, δεν φθάνω ν' άνερω, να ρίξω 5 - 6 να τα φάμε.

— Και τώρα Κυρά - Λυσίτσα, (άλεπού) τι να κάνουμε ;

— Νά πάμε κάτω στο ποτάμι να ψαρέψουμε κ' έμεις.

Έτσι φτάσαν μαζί στο μύλο.

— Βούτα το γκουβά σου έδώ, του λέει η άλεπού, κοντά στη φτερωτή του μύλου κ' έγω θα τραβήξω το δίχτυ, να φέρω τα ψάρια προς το μέρος σου.

Ο λύκος βούτηξε μέσα το γκουβά και περίμενε. Τότε η άλεπού τρέχει μέσα στο μύλο, να μαγειρεύει εκείνη τη στιγμή κάτι κότες παχυές στον τέντζερη, με σάλτσα από κόκκινο πιπέρι, που νοστιμίε από την μυρωδιά όλος ο τόπος εκεί γύρω.

— Τι κάθεται, του φωνάζει η άλεπού, ξεκίνο, ο κακούργος, ο ληστής ο Βούλκος άπ' το Μαύρο Δάσος, ήρθε να σου κόψη του μύλου το νερό. Τρέξε άν θέλεις να προφθάσης.

— Μωρέ, τι μου λές, φωνάζει ο μυλωνάς και ρίχνεται με ένα ρόπαλο άπάνω στο λύκο.

— Βρέ χριστιανέ μου, ψάρια πιάνω ! του φώναζε ο λύκος. Ποι να πιστέψη ο μυλωνάς. Σάν τον ειδε μάλιστα, με το γκουβά ν' άνακατεύη το νερό, άρχισε και του έδινε και του έδινε με το σιδερόξυλο, που τον έκανε του άλατιού.

Λίγο άκόμα άν δεν πρόφτανε να φύγη, ο λύκος θα ήταν σκοτωμένος.

Σ' αυτό το άναμεταξύ βρήκε η άλεπού μας «άράληκι» και κάθεται στο μύλο και τρώει τις πεντανόστιμες τις κότες, έπειτα άλοιφή το πρόσωπό της με την κόκκινη τη σάλτσα, δίνει με μαντήλια το κεφάλι της και τρέχει και αυτή κοντά στο λύκο, σκούζοντας και βογγώντας :

— Όχι ! όχι ! Μά σκοτώσαν άπ' το ξύλο. Πώς είσαι γέρο-Βούλκο μου έσύ ;

— Μην τα ρωτάς. Μου σπάσανε τα κόκαλα. Πώς γλύτωσα και το κεφάλι μου, εινε θαύμα !

— Όχι, γέρο - Βούλκο μου, δεν ήμπορώ ή μαύρη να σταθώ.

— Τι να κάνουμε Κυρά - Λυσίτσα ;

— Νά με πάρης σ', μιού δρόμο καβάλλα και τον άλλο μισό να σε πάρω έγω.

— Καλά έλα...

Καλοκάησε λοιπόν η άλεπού στον μπουναλά τον λύκο και τον φόρτωσε και το γκουβά.

Πήγαν, πήγαν, πήγαν ο λύκος κουράστηκα.

— Κυρά - Λυσίτσα θα κατέβης ; Εινε τώρα ή άράδα μου.

— Λίγο άκόμα Μπαράμα - Βούλκο μου. Έτσι «λίγο άκόμα», «λίγο άκόμα», φτάνει η άλεπού ως την κρυφή της την φωλιά, δίνει άξαφνα ένα πήδημα και τρυπώνει μέσα.

Ο λύκος, σάν κατάλαβε τι έγινε, θύμωσε πολύ, πήρε μια άγγλίτσα και την έχωσε στην τρύπα της φωλιάς της άλεπούς, για να την βγάλει έξω. Σάν έβλεπε η άγγλίτσα, κανένα ποδάρι της άλεπούς, του φώναζε κεινη ή πονηρή από μέσα :

— Ρίξες εινε, τρέβα όσο θές !

— Άφινε λοιπόν το ποδάρι της ο λύκος, νομίζοντας πως έπιασε καμιά ρίζα. Όταν πάλιν ή άγγλίτσα έβλεπε καμιά ρίζα του πλατανιού, έσκουζε και φώναζε από μέσα ή άλεπού :

— Όχι, το ποδαράκι μου ! Όχι, το ποδαράκι μου !

Έτσι έβγαλιώτανε ο λύκος και δεν μπορούσε να κάνη τίποτε.

«Ός που βαρέθηκε κ' έφυγε θυμωμένος.

Πέρασε λίγος καιρός κ' ο λύκος βρήκε άγριο μέλι άφθονο, δίπλα σε μια κουφάλα, κοντά στη σπηλιά, που ειχαν πιάσει για κομμάτι τους. Ειχεν όμως καλή καρδιά και δεν ήθελε να το φάη μοναχός του.

— Άς πάω να πάρω και την Κυρά - Λυσίτσα, τη κόνεσα λέει μέσα του.

Φτάνει λοιπόν στο κλατάκι και φωνάζει :

— Έβγα κουμπάρα, κ' έχω καλό χαμπάρι να σοβ κω ! Βγήκες εκείνη, ξαναφιλιώθηκαν και γύρισαν άγαπημένοι στη σπηλιά τους, όπου της έδωσε ο λύκος το μέλι. Η άλεπού όμως έβγαυε και το έτρωγε κρυφά. Και για να μη την καταλάβη ο λύκος, έκανε τάχα ότι την φώναζε, κ' έκείνη άπαντοσος.

— Τώρα έρχομαι... έφθασα ! Άμέσως !

— Τι εινε, την ώρα της ο λύκος και με ποιούς μιλάς ;

— Δέν άκοος που με φωνάζουν να πάω να βαφτίσω !

— Νά βαφτίσης σύ ;

— Βέβαια ! Ξέρεις πόσα παιδιά έβάφτισα, για νάβρη καλό μια μέρα ή ψυχή μου !

Και πεταγόταν έξω βιαστική κ' έτρωγε το μέλι, ως που το ρήμαζε όλο !

Μιά ήμερα που έκανε κρύο δεξο δυνατό, λέει στην άλεπού ο λύκος :

— Δέν πάμε να φάμε λίγο μέλι για να ξεσταθούμε.

— Πάμε.

Πάνε στην κουφάλα, κυτάνε, μέλι πουθενά.

— Βρέ τι έγινε το μέλι ;

— Έμένα ωτάς, λέει στο λύκο η άλεπού, έγω έσάναν άφωνα μοναχόν στο σπίτι σου πήγαινα και βάφτιζα.

— Όρκο σου κάνω, πως ούτε σταλιά δεν έβαλα στο στόμα μου, λέει ο λύκος.

— Δέν σε πιστεύω Γέρο - Βούλκο, πάμε άν θές να όρκιστοθμε στο άγιο Βιγγέλιο, που εινε δεξο από την φριχτή του μπαχτσέ.

Η πονηρή ειχε ιδεί εκεί μια σιδεροπαγίδα, που ειχαν στήσει οι χωριάτες για να πιάσουν άκουίδες, λύκους, άλεπούδες κ' έτσι όταν φτάσανε εκεί, του λέει :

— Νά το Εθαγγέλιο !

Και σηκώνει αυτή το πόδι της και χωρίς να το άκουμπήσει κάνει πως όρκίζεται.

— Βάλε και σύ το πόδι σου ν' όρκιστής, λέει στο λύκο.

Πατάει ο λύκος την παγίδα και πάνεται το πόδι του.

— Κάτσε αυτόν Γέρο - Βούλκο, του λέει τότε η άλεπού. Καλά είσαι, αυτόν πέρα, σάν άπέντης. Τώρα θά πάω να φωνάξω στο χωριό, να ρθόν να σε παραλάβουνε και να σε κάνουνε... Μουχτάρη !

Ο κακόμορος ο λύκος έκλαιγε, μα ή πονηρή ή άλεπού, δεν ήθελε να τον άκούση !...

Τότε ένας Σκαντζόχοιρος, που βόσκαγε εκεί κοντά, κ' άκουσε τη φασαρία και λυπήθηκε τον φουκαρά τον λύκο, τρέχει άμέσως στη φωλιά του, πέρνει το «σιδηρόχορτο», που πάντα οι σκαντζόχοιροι τόχαν φυλαγμένο, κ' άνοιγουμε τις κλειδαριές και λυώνουμε τα σιδερα, και το φέρνει και το άγγίζει στη σιδεροπαγίδα. Άμέσως ή σιδεροπαγίδα έγινε κομμάτια, σάν να ήτανε από γυαλί και λευτερωθήκε ο λύκος, άλλα κούστεινε.

— Σ' εύχαριστώ, παπούλι μου, Σκαντζόχοιρε, του λέει. Τι θέλεις τώρα από μέ ;

— Τίποτα άλλο, του άπάντησε ο Σκαντζόχοιρος, παρά να βάλης στο μυαλό σου κέτι, που ή Μπάμα μας ή ηνουνοβάγια, ένα βράδυ σ' έλα να τρώδια έλεγυ :

— Πώς ή έξυπνάδα κινάει πάντα τη δύναμη, έσο

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΕΝΙΕΦ

Τά πλούτη του Ρώσου μυθιστοριογράφου. Η γνωριμία του με την Παυλίνα Βιαρντώ. Η εγκατάλειψίς του. Πώς την ξανα- συνάντησε. Ανέραστες και περιφρονήτως. Η κόρη του. Το μυστικό της γεννήσεώς της. Το παράπονο του συγγραφέως, κτλ

ΜΕΓΑΛΟΣ Ρώσος μυθιστοριογράφος Ίβαν Τουργένιεφ ήτανε πολύ πλούσιος— είχε άπειρα κτήματα και χιλιάδες χω- ρικών δουλοπαροίκων—και ή οικονομική άνεση του του επέτρεπε να κάνει κάθε χρονιά ταξείδια στο εξωτερικό.

Στά 1864 βρισκότανε στη γερμανική λουτρόπολη Βάδεν— Βάδεν. Τότε γνωρί- σθηκε με το γνωστό συγγραφέα και δη- μοσιογράφο Λουδοβίκο Βιαρντώ—τό συ- νεργάτη της Γεωργίας Σάνδης—ό οποίος

αναγκάστηκε να εγκαταλείψη την πατρίδα του για τὰ ακραφήν δημοκρατικά φρονήματά του και να αυτοεξορισθῆ στη Γερμανία. Έκεινο όμως που έκανε το Βιαρντώ πρόσωπο σημαντικό στα μά-τια του Τουργένιεφ, ήτανε το ότι είχε γυναίκα του την Παυλίνα Γκάρθια, την περίφημη δούδα, ή οποία ήτο ο πρώτος έξος του Τουργένιεφ. Για να καταλάβετε όμως καλύτερα τὴν διήγησή μας, εινε ανάγκη σὰς πόρθε δυο— τρία λόγια για τὴν καταγωγή της γυναίκας αυτής και να σὰς μεταφέρουμε συνάμα εικοσι χρόνια πῶσα.

Η Παυλίνα Γκάρθια ήτανε Ίσπανίδα, ἀδελφή της περίφημης δούδου Μαλιμπράν, που είχε ἀναστατώσει τὸν κόσμο κατὰ τὸ πρῶ- το ἡμῶν τὸ παραθῆντο αἰῶνος. Ὀμορφη ἔξαιρετικά δὲν ήτανε. Μὰ είχε ὄψιμα φωνή και ἔξασκῶσε ἀκαταμάχητη γοηστία στους ἄνδρες, με τὴν παράνη λάμψη τῶν μαθῶν ματιῶν της. Καθ' ὅ- λο τὸν χειμῶνα τοῦ 1846, ὁ Ίβαν Τουργένιεφ εὐτύχησε ν' ἀπολαύ- ση της εὐνοίας της. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ή Παυλίνα ήταν ἑλεύθερη και ἡλικίας εἴκοσι ἔξη ἐτῶν, ὁ Τουργένιεφ δὲ μόλις εἴκοσι ἰέννεα. Φαίνεται όμως πὸς ή Παυλίνα δὲν στάθηκε για τὸ πῶσο μυθιστοριογράφου ἄλλως ἔνα περατικό ἐρωτικό κα- πο ἴσσο. Τὴν ἀγάπησε με τὰ σωστά του, και ὅταν ἀκό- μη ἐκείνη τὸν παράτησε—με τὴν ἐλαφρότητα και τὴν ἀσάφεια που χαρακτηρίζουν γενικῶς τίς γυναίκες τοῦ ἐπαγγελματιῶς της—για νὰ πετάξη σ' ἄλλο ἀγαπιά.

Τὰ χρόνια περνοῦσαν. Η Παυλίνα γνώρισε πολλούς φίλους και ὁ Τουργένιεφ πολλές φίλες. Ἐνῶ όμως ή πρώτη είχε λησμονήσει τὸν Ίβαν, ὁ Ίβαν δὲν μπορού- σε νὰ τὴν πληρώση με τὸ ἴδιο νόμισμα ἀδιαφορίας ἐπι- δι, ἐπαναλαμβάνουμε, τὸν είχε σκαλωσέη ή θερμή ἰ- σπανική ὀμορφιά της.

Στὸ μεταξύ, ή Παυλίνα Γκάρθια ἀφού γύρισε ἔλον σχεδόν τὸν κόσμο, μαζευοντας δάφνες και ἐρωτικά γράμματα, κατέληξε στὸ Παρίσι, ὅπου παντρεύθηκε τὸ Λουδοβίκο Βιαρντώ. Κι' ἔτσι ὕστερ' ἀπὸ χρόνια πολλά, ὁ Ίβαν, ὅπως γράφουμε παραπάνω, τὴν ξανααντίωσε στὸ Βάδεν—Βάδεν σὰ 1864, παντρεμένη παιά, και με δυο κόρες.

Ὁ Ίβαν Τουργένιεφ ἔπιασε ἀμέσως φίλιες με τὸν ἄντρα της κι' ἔγινε πολύ σχετικός του σπαιτού τους. Ὁ Βιαρντώ ήτανε κατενθουσιασμένος ἀπὸ τὴ συντροφιά του ρώσου συγγρα- φέως—που είχε γίνει ἤδη διάσημος στὸν κόσμο—και τὸν παρακα- λῶσε νὰ κρατήη συχνὰ συντροφιά στη γυναίκα του και τίς κόρες του για νὰ ἔχουν τὴ στενοχώρια της ἀναγκαστικῆς ἔξορίας τους.

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ὁ Τουργένιεφ ήτανε πενήντα ἐτῶν, πολὺ κα- ταβαρλημένος και κουρασμένος. Ὄτισο, ή καρδιά του χτυποῦσε ἀκόμα δυνατὰ για τὴν Παυλίνα. Και δὲν ἔξερουμε βέβαια ἂν ἔνα- γαπήθηκα. Τὸ μόνο θετικό εινε πὸς ὁ μὲν Ίβαν ἔξακολουθοῦσε νὰ λατρεύη και νὰ ἐκθειάζη τὴν ὀμορφιά και τὸ ταλέντο της Παυλίνας, ἐνῶ ή Παυλίνα είχε τὴ χειρότερη ἰδέα για τὸ λογο- τεχνικό ἔργο του μεγάλου μυθιστοριογράφου!...

Στὸ Βάδεν— Βάδεν, ή Παυλίνα Βιαρντώ ἔξακολουθοῦσε νὰ δίνει συναυλίες. Ὁ Ίβαν Τουργένιεφ ἔγραψε λιμπρέττο για ὀπερέ- τες κι' ἐκείνη τὰ μελοποιοῦσε. Τὴν ἰδια ἐποχὴ παίχθηκε στὸ με- λόδραμα της Καρλοσρούης μὸ ὀπερέττα της Παυλίνας, ή οποία ελ- χε ὀκτὰ ἀποτυχία. Ὁ κομημένος ὁ Τουργένιεφ κόντευσε νὰ τρα- λαθῆ ἀπ' τὸ κακό του. Ἀπέδιθε τὴν αἰτία της ἀποτυχίας στὸ κα-

κογραμμένο λιμπρέττο του, στὸ διευθυντὴ της ὀρχήστρας, στὸ σκη- νοθέτη του θεάτρου, σ' ἔλον τὸν κόσμο γενικῶς—χωρίς νὰ τολμή- ση ἔσσο και για μὰ στιγμή νὰ σκεφθῆ πὸς ή ἔλεινὴ μουσική της Παυλίνας νὰ ήταν ή κυρία ἀφορμὴ της ἀποτυχίας! Τέτοιον πράγ- μα δὲν μπορούσε νὰ περῶση ἀπ' τὸ μυαλό του ἔρωτευμένου Τουρ- γένιεφ, που είχε τὴν ἰδέα οὐ ή Παυλίνα ήταν ή μεγαλύτερα μου- σουργὸς τῶν αἰῶνων!...

Θέλετε τώρα νὰ μῦθετε με τί νόμισμα πλήρανε ή Παυλίνα τὴν ὑπερβολική και ἀδικαιολόγητη ἐκτίμησή που ἀισθανόταν ὁ μεγὰ- λος μυθιστοριογράφος για τὴν μουσική ἰδιοφυία της ;... Ἀπλοῦ- στατα : εὐρίσκει ὅλα τὰ μυθιστορήματα και τὰ διηγήματά του κρῖα, σαχλά κι' ἀνοῦσα !... Τὸ τρομερὸ δὲ με τὸν Τουργένιεφ ἦ- ταν τὸ οὐ ἔπρεπε στὰ σοφὰ τὴν... κριτική της φίλης του και τὸν ἔπιασε μῶρη ἀπελπισία ὅταν τὴν ἄκουε νὰ τοῦ λέη πὸς δὲν ἄ- ξιζε τίποτα !...

Μὰ τὸ ἄρθρο μας αὐτὸ φέρει τὸν τίτλο **Ἡ Κόρη τοῦ Τουρ- γένιεφ**, και ἴσως πολλοὶ ἀναγνώστα μας ν' ἀρχίζουν νὰ ἀδημονῶ- νεν μὴ βλέποντας νὰ μαινὴ ἀκόμα στη σκηνὴ τὸ πρόσωπο αὐτό.

Ἄς ἰκανοποιήσουμε λοιπὸν τὴν εὐλογὴ ἐπιθυμία του.

Ἐίπαμε παραπάνω πὸς ή Παυλίνα Βιαρντώ είχε δυο κόρες, οὐ ὅποιες λεγότανε Κλαυδία και Λουίζα. Ὁ Τουργένιεφ τίς ἀγαποῦ- σε και τίς δυο τρελλὰ και παντοῦ ὅπου βρισκόταν ἔξεθειάζε τὰ προσόντα τους, τίς χάρες και τὴν ὀμορφιά τους. Τὸ παράδειο δὲ- μως εινε πὸς τὴ Λουίζα δὲν τὴν ἀγαποῦσε ὅσο τὴν Κλαυδία. Και τοῦτο γιατί ή Κλαυδία ήτανε κόρη του, καρπὸς τῶν ἐρωτικῶν σχέ- σων που είχε συνάψει πρό εικοσαετίας με τὴν Παυλίνα Γκάρθια... Νομικῶς, βέβαια, ή Κλαυδία ήτανε κόρη του Λουδοβίκου Βιαρ- ντώ, πραγματικά όμως ἦταν του Ίβαν Τουργένιεφ.

Τὸ λεπτό αὐτὸ μυστικό δὲν τὸ είχε μάθει ποτὴ ή Κλαυ- δία, ή οποία ὅτε καν είχε ὑποπτευθεί πὸς ἦταν κό- ρη ἔνος ἀνθρώπου για τὸν ὅποιο δὲν είχε και πολὺ μεγάλη ἰδέα !

Τὶ τρομερὴ δὲ σύμπτωση ! Τὴν ἰδια περιφρόνηση που εὐρίσκει ὁ Τουργένιεφ ἀπὸ τὴν Παυλίνα, τὴ μόνη γυναίκα που ἀγάπησε πραγματικὰ στη ζωὴ του τὴν εὐρίσκει και ἀπὸ τὴν κόρη του !... Φαντάζεσθε συνε- πῶς τὸν πόνο του τρυφεροῦ αὐτοῦ ποιητοῦ !...

Τὸ γεγονός αὐτὸ—πὸς ή Κλαυδία Βιαρντώ ἦτανε κόρη του Ίβαν Τουργένιεφ—ἐπιστοκοιητῆ σχεδὸν ἐ- πιστήμως ὕστερ' ἀπὸ τὸ θάνατο του μεγάλου συγγρα- φέως, ἀπὸ τὸ ἰδιαίτερο ἡμερολόγιό του και ἀπὸ περι- κοπὲς ὀρισμένων ἐπιστολῶν που είχε στείλει σὲ μερι- κούς ἐμπιστοῦς φίλους του. Τότε μονάχη μπόρεσε νὰ καταλάβῃ ὁ κόσμος ποιά ἦταν ή κρυφὴ ἀσθένεια που ἔφερε τὸν Τουργένιεφ πῶρα στὸν τάφο ἀπὸ μαρα- σμὸ. Ἦταν ή ἀπελπισία του, ἐπειδὴ τὸν περιφρονού- σανε—αὐτόν, τὸν διάσημο μυθιστοριογράφου !—ή γυναίκα του τόσο ἀγαποῦσε και ή κόρη του, που δὲν ἔξερε πὸς ὁ ἀνθρώπος τὸν ὅποιο δὲν πολυεκτιμοῦσε ἦταν ὁ πατέρας της !...

N. Ἀδάκρυτες

ἌΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΜΙΣΟΓΥΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΙΨΕΝ

Ὁ διάσημος Νορβηγὸς δραματογράφος Ἐρικός Ίψεν δὲν φημι- ζότανε για τὴ μεγάλη συμπάθεια του πρὸς τὸ ὄραιο φύλο. Ἀπε- νατίας : δὲν ἄφηνε νὰ τοῦ διαφύγη εὐκαιρία που θὰ μπορούσε νὰ κατακεραυνώση τὰς θυγατέρας της Ἐθας.

Ὅταν ἦτανε νέος, ἐργαζότανε ὡς βηθὸς φαρμακοποιῶ στὸ φαρμακεῖο κάποιας μικρῆς νορβηγικῆς πόλεως. Μιὰ μέρα, μπῆκε στὸ φαρμακεῖο ἕνας χωρικός και παρήγγειλε δυο φάρμακα, τὸ ἔνα για τὴν ἀγέλαδα του και τὸ ἄλλο για τὴν γυναίκα του. Τὸ πα- ράδειο δὲ ἦτανε πὸς τὰ δυο αὐτὰ... πλάσματα εἶχανε προσβλη- θεῖ ἀπ' τὴν ἰδια ἀρρώστεια : ἀπὸ ρευματισμούς ! Ὁ Ίψεν ἔκανε τὴ συνταγὴ κι' ἔδωσε στὸ χωρικό τὰ φάρμακα, λέγοντάς του :

— Τὸ νοῦ σου νὰ μὴν κάνης ἴλάθος. Οὐ δόσεις εἶνε κανονισμέ- νες. Ἄν ή μὰ πάρη τὴ δόση τὴς ἄλλης μορεῖ νὰ πάθη μεγάλο κακό. Κοίτα, λοιπόν, νὰ μὴ συμβῆ τίποτε στήν... ἀγέλαδα σου !...

(Ἐκ τοῦ Βουλγαρικῶ)